

Arrest

nr. 175 494 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MARTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Moldaafs staatsburger van Moldaafse origine afkomstig uit het dorp Mitoc in het district Orhei. U baatte er de winkel van uw ouders uit. Er was veel corruptie in Moldavië. Maandelijks kwam de politie langs en eiste 200 à 300 \$ van u. Indien je weigerde te betalen zou je de volgende dag onmiddellijk problemen krijgen met de politie. De politie perste zo vele zaken af. In de zomer van 1999 eiste de lokale politie dat u uw winkel aan hen zou verkopen tegen een lage prijs. U weigerde en werd 2

à 3 keer meegenomen naar het politiebureau in de stad Orhei. U werd er geslagen en ze wilden u dwingen om de winkel te verkopen. U was dit op een dag zo moe dat u besloot het land te verlaten. Uw moeder nam voor korte tijd de winkel over waarna ze de winkel stopzette. U reisde naar België waar u op 10/07/2000 uw asielaanvraag indiende.

U werd op 12/03/2001 uitgenodigd voor uw gehoor bij de DVZ. U bood zich er niet aan omdat u vreesde gerepatriëerd te worden. Op 01/03/2016 werd u voor de tweede maal uitgenodigd voor uw gehoor bij de DVZ en ditmaal bood u zich er aan.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw vrees t.a.v. uw land van herkomst niet langer actueel is. U verklaart immers (CGVS p. 8-9) dat u niet bang meer bent, dat het bewind er veranderd is en u niet denkt dat u bij terugkeer er nog problemen zou kennen met de politie. U stelt verder dat er geen problemen zijn maar dat u na uw lange afwezigheid in Moldavië er terug van nul zal moeten beginnen en dat het moeilijk zal zijn om een nieuwe zaak te beginnen. U zal het misschien financieel lastig hebben om een nieuwe zaak op te bouwen en u vreest de concurrentie met grotere ketens. U stelt uitdrukkelijk dat het enige dat u ervan weerhoudt om terug te keren naar Moldavië de moeilijkheid is om een nieuwe zaak te beginnen wegens de kostprijs en wegens de concurrentie, en het feit dat u er weinig mensen kent. Er moet opgemerkt worden dat deze door u aangehaalde problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt u dat u bij terugkeer naar Moldavië er als een vreemde zou zijn, dat u er buiten uw moeder en broer niemand meer kent en met alle vrienden en kennissen contact heeft verloren. Ook dit gegeven houdt geen verband met asiel maar is een puur sociaal probleem dat gepaard gaat bij een re-integratie in een andere samenleving. Zodoende volstaan ook deze motieven niet om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is uw risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te beoordelen. Voor deze beoordeling is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële en formele motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 22bis van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad bemerkt vooreerst dat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 22bis van de Grondwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot

een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij haalt weliswaar aan dat, daar waar verwerende partij motiveert dat de door haar aangehaalde problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, nergens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding gemaakt wordt van wat het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie is, doch blijkt uit het vervolg van haar betoog (*“Het CGVS diende melding te maken van het feit dat een vluchteling is elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit of verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil terugkeren.”*) dat verzoekende partij het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie kent waardoor zij bezwaarlijk kan beweren dat zij niet weet op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij zich er van bewust is dat *“deze in beginsel de bewijslast draagt”* en het dan ook *“zeer spijtig (acht) dat deze gezien de aard van de vervolging (...) niet over geschreven bewijsstukken beschikt noch kan beschikking via opvraging”*, hierbij benadrukkend dat zij haar *“uiterste best heeft gedaan het nodige te doen om zijn relaas te staven, en staat deze erop dat deze de waarheid vertelt”* en erop wijzend dat *“diens verklaringen als voldoende bewijs kunnen dienen van zijn hoedanigheid van vluchteling”*, wijst de Raad er evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij betwist wordt. Doch werd door verwerende partij vastgesteld dat de vrees van verzoekende partij omwille waarvan zij destijds haar land van herkomst is ontvlucht niet langer actueel is en dat de overige problemen die door haar werden aangehaald als reden waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dan ook niet volstaan om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat Moldavië nog steeds kampt met een groot corruptieprobleem – zij merkt dienaangaande op dat in 2011 het Moldavische parlement nog een strategie aannam om het probleem van corruptie in het rechtssysteem aan te pakken en dat in september 2015 tienduizenden burgers samenkwamen om te protesteren tegen de niet afhoudende corruptie en de afzetting vroegen van de president – stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat zij niet bang meer is, dat het bewind er veranderd is en zij niet denkt dat zij bij terugkeer er nog problemen zou kennen met de politie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2016, p. 8-9). Het enige wat haar ervan weerhoudt om terug te keren naar Moldavië, is dat het moeilijk zal zijn om er een nieuwe zaak te beginnen wegens de kostprijs en wegens de concurrentie, en het feit dat zij er weinig mensen kent (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 05/04/2016, p. 9). Deze door verzoekende partij aangehaalde problemen zijn evenwel van louter sociaal-economische aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en lopen op zich niet op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor blijkt dan ook geen actuele vrees ten aanzien van haar land van

herkomst. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het nog steeds bestaande probleem van corruptie in Moldavië, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van blote beweringen die door haar op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd, dergelijke loutere verwijzing naar de algemene situatie in Moldavië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor zelf aan dat het bewind in Moldavië veranderd was en dat zij niet langer vreesde er problemen te kennen met de politie.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert verder nog aan dat zij geen netwerk van kennissen en vrienden heeft in Moldavië en er dan ook niet kan rekenen op een sociaal vangnet. Zij kan dan ook gemakkelijk terug ten prooi vallen aan corruptie en fysieke gewelddaden tegen haar persoon.

2.2.6.2. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij zelf tijdens haar gehoor nog aangaf niet langer te vrezen problemen te zullen kennen in Moldavië wegens de corruptie aldaar en derhalve kan haar *post-factum* geuite vrees om toch nog het slachtoffer te worden van corruptie geenszins overtuigen. Dat zij in Moldavië geen netwerk van kennissen en vrienden heeft is dan ook een puur sociaal probleem dat gepaard gaat bij een re-integratie in een andere samenleving, doch ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en loopt op zich niet op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.7.1. Ten slotte acht verzoekende partij het totaal onredelijk dat haar asielaanvraag zestien jaar heeft aangesleept om dan tot dergelijke eenvoudige weigeringsbeslissing te komen. Verzoekende partij meent dat het gevoerde onderzoek en de uiteindelijke motivering wel heel summier zijn in verhouding met de impact van deze beslissing op haar leven, gezien zij gedurende zestien jaar haar professioneel en privéleven in België heeft uitgebouwd.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerdte vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve kan zij niet dienstig aanvoeren dat het onredelijk is dat haar asielaanvraag pas na zestien jaar werd afgehandeld.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat het gevoerde onderzoek en de uiteindelijke motivering van de weigeringsbeslissing in wanverhouding staan met de impact van deze beslissing op haar leven, bemerkt de Raad nog dat het verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij. Verder verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.9. waaruit blijkt dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en haar beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 05 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de vrees van verzoekende partij ten aanzien van haar land van herkomst niet langer actueel is en dat de overige door verzoekende partij aangehaalde problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

De verzoekende partij legde een bewijs neer waaruit blijkt dat zij van het voordeel van pro-deo geniet. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT